

Устінова Марія-Стефанія 11-А

Музика XVII-XIX СТ.

АВСТРІЯ

Йозеф Гайдн

Франц Йозеф Гайдн — (нім. Joseph Haydn, 1732—1809), австрійський композитор, представник віденської класичної школи, один з основоположників таких музичних жанрів, як симфонія і струнний квартет. Йозеф Гайдн (ім'ям Франц сам композитор не називав себе ніколи) народився 31 березня 1732 р. у австрійському селі Рауа, недалеко від кордону з Угорщиною. Батьки, що захоплювались співом і аматорською грою, помітили у хлопчика музичні здібності та у 1737 відправили його до родичів у місто Гайнбург-на-Дунаї, де Йозеф став навчатися хоровому співу і музиці. У 1740 р. Йозефа помітив Георг фон Ройттер, директор капели віденського собору св. Стефана. Ройттер узяв талановитого хлопчика в капелу, і той протягом дев'яти років співав у хорі. У 1749 Йозеф пішов з хору і став вільним музикантом. Наступний десятилітній період був для нього дуже важким. Йозеф брався за різну роботу, у тому числі був слугою італійського композитора Ніколи Порпора. Паралельно він намагався заповнювати прогалини у своїй музичній освіті. До цього періоду відноситься й написання першої опери Гайдна. У 1759 композитор одержує посаду капельмейстера при дворі графа Карла фон Морцина. Під керівництвом Гайдна постає невеликий оркестр, для якого композитор складає свої перші симфонії. У 1760 Гайдн одружується на Марії-Ганні Келлер.

- **Вокальні твори**

- 24 опери
- ораторії
- «Створення світу»
- «Пори року»

- 14 мес

- **Симфонічна музика**

- 104 симфонії, в тому числі
- «Прощальна симфонія» (№ 45)
- «Симфонія з тремоло литавр» (№ 103)
- «Лондонська» (№ 104)

- Концерти:

- 20 концертів для фортепіано з оркестром
- 9 концертів для скрипки з оркестром
- 6 концертів для віолончелі з оркестром
- 16 концертів для інших інструментів (в том числі для контрабаса, баритона, флейти, валторни)

- **Камерна музика**

- 83 квартети,
- 12 сонат для скрипки і фортепіано
- 77 струнних квартетів
- 6 дуетів для скрипки і альту
- 30 тріо для струнних інструментів
- 35 тріо для фортепіано, скрипки і віолончелі
- 52 фортепіанні сонати

Вольфганг Амадей Моцарт

Вольфганг Амадей Моцарт, повне ім'я Йоганн Вольфганг Хризостом Теофіл Моцарт— австрійський композитор, представник віденського класицизму, який вважається одним із найгеніальніших музикантів в історії людства. Творчий доробок Моцарта становить понад 600 творів: більш як 50 симфоній, понад 19 опер, велику кількість інструментальних концертів (зокрема 27 фортепіанних), 13 струнних квартетів, 35 сонат для скрипки, Реквієм та багато інших інструментальних та хорових творів. Знаходячись під великим впливом Гайдна, музика Моцарта стала вершиною класичної епохи за чистотою мелодії та форми. Моцарт народився у Зальцбурзі (нині Австрія), що був на той час столицею невеликого незалежного архієпископства у Священній Римській Імперії. Його батьками були Леопольд та Анна Марія Пертл Моцарт, а єдину сестру, яка вижила після народження, звали Марія Анна (1751—1829) (удома її називали «Наннерл»). Вольфганг був хрещений на другий день після народження в соборі Св. Руперта. У часи зростання Моцарта його родина здійснила декілька подорожей Європою, під час яких дітей виставляли на показ як вундеркіндів.

- Опери
- Духовний зінгшпіль (сценічна ораторія) «Борг першої заповіді» (Die Schuldigkeit des ersten Gebotes, 1-а частина колективного твору, 1767, Зальцбург),
- Шкільна опера (латинська комедія) «Аполлон і Гіацинт, або Перетворення Гіацинта» (Apollo et Hyacinthus, seu Hyacinthi Metamorphosis, лібрето Р. Відля за «Метаморфозами» Овідія, 1767, Зальцбургський університет);
- опери-серія:
 - Мітрідат, цар понтійській (Mitridate, re di Ponto, лібрето В. А. Чинья-Санти за Ж. Расіном, 1770, Мілан, театр «Реджо дукаль»),
 - Ідоменей, цар критський, або Ілія і Ідамонт (Idomenco, re di Creta, ossia Ilija ed Idamante, 1781, Мюнхен, Резиденцтеатр),
 - Милосердя Тіта (La clemenza di Tito, лібрето П. Метастазіо, переробка До. Маццолі, 1791, Прага, Становий театр);
 - Асканіо в Альбі, serenata teatrale (Ascanio in Alba, лібрето Дж. Паріні, 1771, Мілан, театр «Реджо дукале»),
 - Сон Сципіона, serenata drammatica (Il sogno di Scipione, лібрето П. Метастазіо, 1772, Зальцбург);
 - Луцій Сулла, dramma per musica (Lucio Silla, лібрето Дж. де Гамерри, переробка П. Метастазіо, 1772, Мілан, театр «Реджо дукале»);
 - Цар-пастух, dramma per musica (Il re pastore, лібрето П. Метастазіо, 1775, Зальцбург);
- опери-буфа:
 - Удавана простачка (La finta semplice, лібрето М. Коль-Телліні за До. Гольдоні, 1768, поставлений 1769, Зальцбург),
 - Удаваний садівник (La finta giardiniera, лібрето гадане Р. Кальцабіджі, переробка М. Кольтелліні, 1775, Мюнхен, Редутенхаус),
 - Каїрський гусак (L'oca del Cairo, лібрето Дж. Вареско, 1783, не закінчена; з новим французьким лібрето і доповнена з «Обдуреного жениха» поставлений 1867, Париж),
 - Обдурений жених, або Суперництво трьох жінок через одного коханого (Lo sposo deluso, ossia La rivalita di tre donne per un solo amante, 1783, не закінчена), та ін.
- Для хору :
- Меси
- Кантати
- Для оркестру
- Концерти
- Симфонії
- Серенади
- Дивертисменти
- різні п'єси для оркестру і ансамблю-
- Та ін.

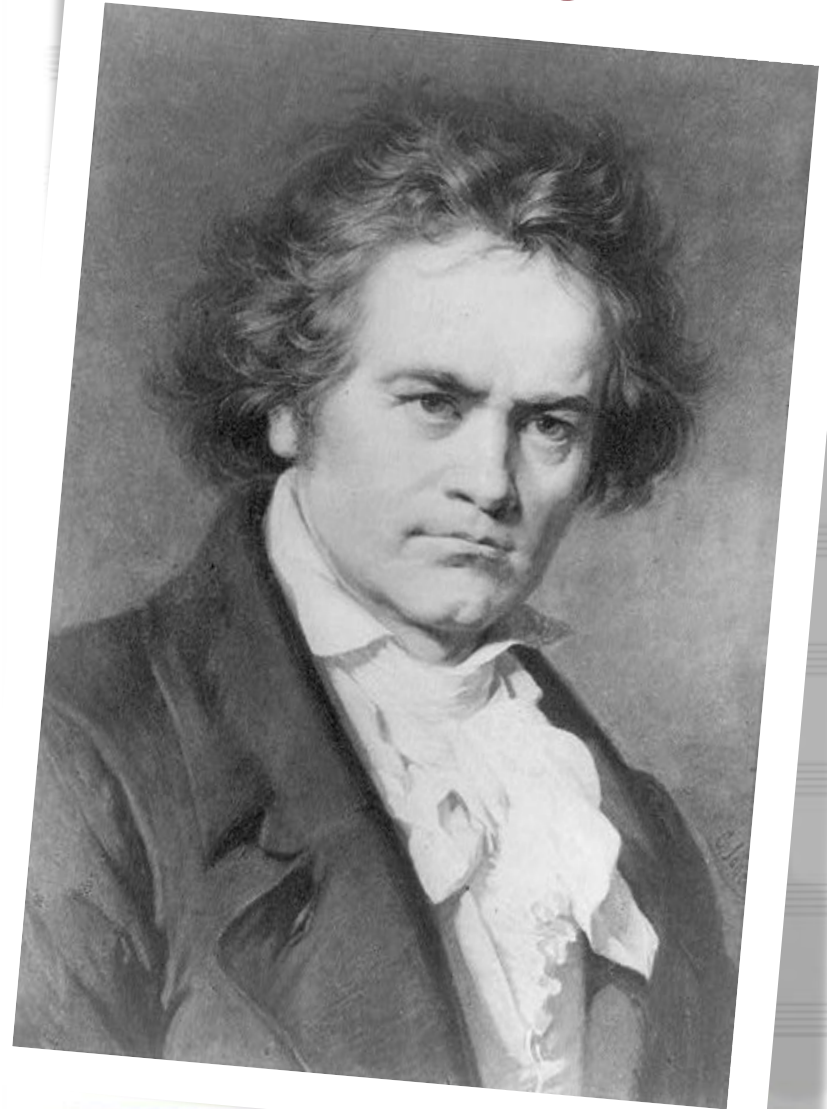
НІМЕЧЧИН

А

Людвіг ван Бетховен

Людвіг ван Бетховен — німецький композитор. Творчість Бетховена тісно пов'язана з мистецтвом Німеччини та Австрії. Від перших до останніх творів композитору незмінно властиві ясність та раціональність мислення, рівновага між частинами цілого, які є характерними ознаками класицизму в мистецтві взагалі, в музиці — зокрема. У цьому значенні Бетховена можна назвати прямим послідовником не тільки Глюка, Гайдна і Моцарта, а й самого основоположника класичного строю в музиці — француза Люллі, який творив за сто років до народження Бетховена. Найбільше він проявив себе у сонатно-симфонічних жанрах, які були розроблені музикантами епохи Просвітництва та досягли класичного рівня у творчості Гайдна та Моцарта. Музика Бетховена значно відрізняється від музики композиторів епохи Просвітництва. Їй притаманний величезний заряд енергії, накопичення почуттів та важлива риса Бетховенської естетики, як і всіх композиторів-класиків XVIII ст., — чуття гармонії зі світом, зв'язок з людством та світом у цілому. Його творчість пройнята тією силою, вірою, радістю життя, які прийшли до кінця в музиці з початком «романтичної епохи». Завершуючи епоху музичного класицизму, Людвіг ван Бетховен одночасно відкривав дорогу наступаючій епосі. Його музика вища від усього, що було створено його сучасниками.

• Список творів

- 9 симфоній: № 1 (1799—1800), № 2 (1803), № 3 «Героїчна» (1803—1804), № 4 (1806), № 5 (1804—1808), № 6 «Пасторальна» (1808), № 7 (1812), № 8 (1812), № 9 (1824).
- 11 симфонічних увертюр, серед яких «Коріолан», «Егмонт», «Леонора» № 3.
- 5 концертів для фортепіано з оркестром.
- 6 юнацьких сонат для фортепіано.
- 32 сонати для фортепіано (в тому числі «Місячна», «патетична»), 32 варіації і близько 60 п'єс для фортепіано.
- 10 сонат для скрипки і фортепіано (в тому числі «крейцера»).
• Концерт для скрипки з оркестром, концерт для фортепіано, скрипки та віолончелі з оркестром («потрійний концерт»).
- 5 сонат для віолончелі та фортепіано.
- 16 струнних квартетів.
- 6 тріо.
- Балет «Творіння Прометея».
- Опера «Фіделіо».
- Урочиста меса.
- Вокальний цикл «До далекої коханої».
- Пісні на вірші різних поетів, обробки народних пісень.

Ріхард Вагнер

Вільгельм-Ріхард Вагнер (нім. Wilhelm Richard Wagner) (22 травня, 1813, Лейпциг — 13 лютого, 1883, Венеція) — німецький композитор, диригент, теоретик музики, письменник-публіцист. Художній напрям — «Веймарська школа». Відомий насамперед завдяки його операм, або «музичним драмам», як він назвав більшість своїх опер (крім кількох перших). Зробив значний вплив на європейську культуру межі ХІХ і ХХ століть, особливо на модернізм. З другого боку, містицизм та ідеологічно забарвлений антисемітизм Вагнера вплинули на німецький націоналізм початку ХХ століття, в тому числі на націонал-соціалізм, який оточив його творчість культом, що викликало значну «антивагнерівську» реакцію після краху гітлерівського режиму.

- **Опери**
- Музичні драми Вагнера прийнято класифікувати за трьома періодами:
- (1832) Весілля (Die Hochzeit) (незавершена)
- (1833) Феї (Die Feen)
- (1836) Заборона кохання (Das Liebesverbot)
- (1837) Рієнці, останній з трибунів (Rienzi, der Letzte der Tribunen)
- (1843) Летючий Голландець (Der fliegende Holländer)
- (1845) Тангейзер (Tannhäuser)
- (1848) Лоєнгрін (Lohengrin)
- (1859) Трістан і Ізольда (Tristan und Isolde)
- Та ін.
- **Симфонічні твори**
- Симфонія C-Dur
- Симфонія E-Dur (незавершена)
- «Ідилія Зигфріда» для малого оркестру (Siegfried Idyll, 1870)
- Увертюра до трагедії Раупаха «Король Енціо» (König Enzo-Ouvertüre, 1832)
- Увертюра «Христофор Колумб» (Columbus-Ouvertüre, 1835)
- Увертюра «Польща» (Polonia, 1836)
- Та ін.

Вокальні твори

- 3 романси на французькі тексти: «Спи, моє дитя», «Малютка» («Роза»), «Чекання» (1840)
- «Два гренадери» (1840)
- «Урочиста пісня» для чоловічого хору (1843)
- «Трапеза апостолів» (Das Liebesmahl der Apostel), біблійні сцени для чоловічого голосу і оркестру (1843)
- «Привітання королю» для чоловічого хору а капела (1844)
- 5 віршів М. Везендок для жіночого голосу з фортепіано: «Ангел», «Мрії», «Печаль», «! Стей», «В теплиці» (1857—1858)

Фортепіанні твори

- Соната B-dur (1831)
- Полонез в 4 руки (1831)
- Фантазія fis-moll (1831)
- Соната A-dur (1832)
- Соната в альбом М. Везендок (1853)
- Züricher Vielliebchen-Walzer для фортепіано, Es-Dur (1854)
- «Аркуш з альбому» C-dur (1861)
- «Аркуш з альбому» Es-dur (1875)

Літературні твори

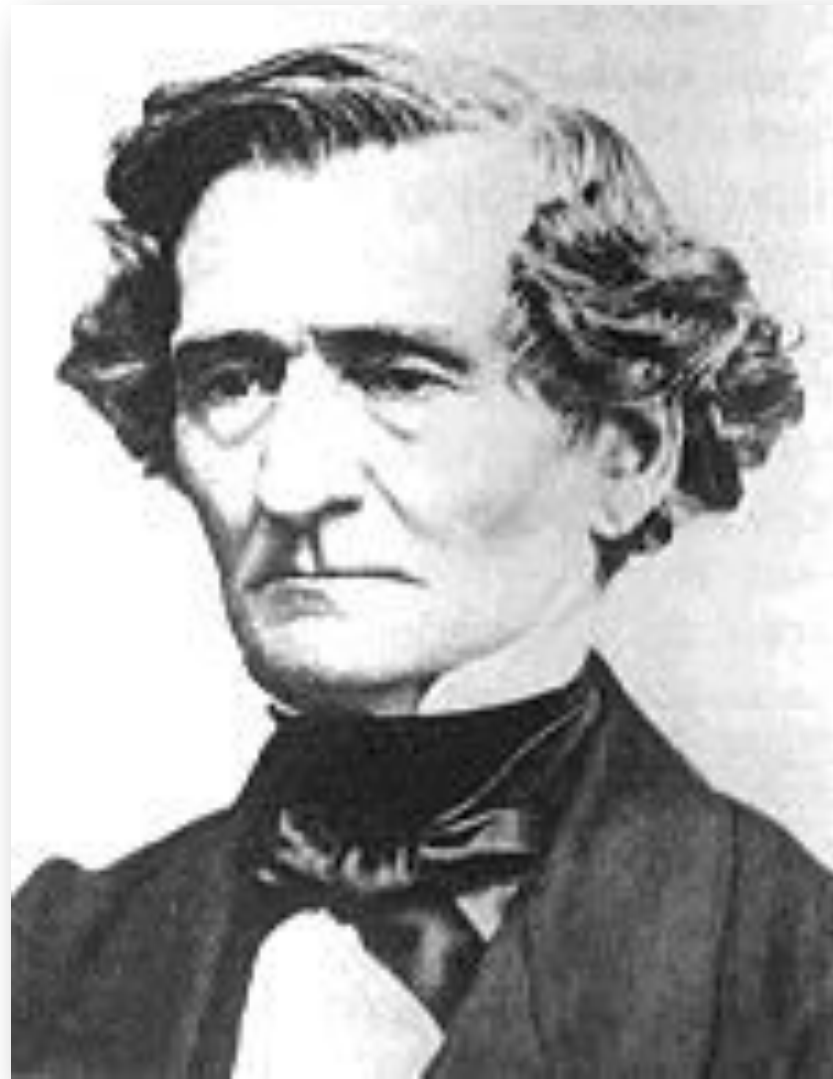
- «Паломництво до Бетховена» (Eine Pilgerfahrt zu Beethoven, 1840)
- «Мистецтво і революція» (Die Kunst und die Revolution, 1849)
- «Художній твір майбутнього» (Das Kunstwerk der Zukunft, 1850)
- «Єврейство в музиці» (Das Judentum in der Musik, 1850)
- «Опера і драма» (Oper und Drama, 1850—1851)
- «Звернення до друзів» (Eine Mitteilung an meine Freunde, 1851)
- «Про симфонічні поеми Ліста» (1857)
- «Держава і релігія» (Über Staat und Religion, 1864)
- Та ін.

Франція

Гектор Берліоз

Луї Гектор Берліоз (фр. Louis Hector Berlioz; *11 грудня 1803, Ла-Кот-Сент-Андре — †8 березня 1869) — французький композитор, диригент, музичний письменник. Член Інституту Франції (1856). Народився в містечку Ла-Кот-Сент-Андре на південному сході Франції у сім'ї лікаря, вільнодумної, освіченої людини. Дитячі роки Берліоз провів у провінції, де чув народні пісні та познайомився з древніми міфами. Там же ж навчився грати на флейті. У 1821 Берліоз переїхав у Париж, де став вивчати медицину, але незабаром, незважаючи на опір батьків, залишив медицину, вирішивши присвятити себе музиці. Він підпрацьовував співом у хорі та довго бідував. Перше публічне виконання твору Берліоза («Урочиста меса») відбулося в Парижі в 1825.

- **Симфонії**
- Фантастична симфонія, Оп. 14 (Symphonie fantastique, 1830)
- Гарольд в Італії, Оп. 16 (Harold en Italie) — для альту з оркестром (1834)
- Rêverie et caprice — для скрипки з оркестром (1841)
- Ромео і Джульєта — Симфонія за мотивами Шекспіра для хору, солістів і оркестру Оп.17, Н 79 (1839).
- Траурно-тріумфальна симфонія Оп.15, Н 80а, б (1840)
- **Концертні твори**
- Римський карнавал, Оп.9 (1844)
- Король Лір, Оп.4 (1831)
- Rêverie et caprice — для скрипки з оркестром Оп. 8, Н 88 (1841)
- Марш для останньої сцени Гамлета Н 103 (1844)
- Марш троянців Н 133b (1864)
- **Опери**
- Benvenuto Cellini (1838)
- Засудження Фауста Оп.24, Н 111 (La Damnation de Faust, 1846)
- діалог Троянці (фр. Les Troyens Н 133а; «Взяття Трої», «Троянці в Карфагені», 1859)
- Беатріче та Бенедикт Н 138 (1863)
- Таємні судді Н 23 (збереглися тільки фрагменти) (1825–1834)
- Бенвенуто Челіні Оп.23, Н 76а (1838)
- La nonne sanglante Н 91 (не закінчена) (1841–1842)

Духовні твори

- Урочиста меса, 1924
- Реквієм, Оп. 5 (Grande Messe des morts, 1837)
- Ораторія Дитинство Христа (L'Enfance du Christ)
- Te Deum Оп. 22, Н 118 1848–1849

Увертюри

- Веверлі Н 26 (1826–1828)
- Буря (за Шекспіром, з хором) Н 52 (1830)
- Роб Рой Н 54 (1831)
- Бенвенуто Челіні Н 76b (1838)
- Римський карнавал Оп.9, Н 95 (1844)
- Корсар Оп.21, Н 101 (1846–1851)
- Беатріче і Бенедикт Н 138 (1860–1862)

Кантати

- Грецька революція (2-і різні версії) Н 21а, Н 21b (1825–1826, 1833)
- Смерть Орфея Н 25 (1827)
- Ермінія Н 29 (1828)
- Клеопатра Н 36 (1829)
- Смерть Сарданапала Н 50 (зберігся тільки невеликий фрагмент) (1830)
- 5 травня Оп.6, Н 74 (1831–1835)
- Ерігона (зберігся тільки фрагмент) Н 77 (1835–1838)
- Нумне à la France Н 97 (1844)
- Chant des chemins de fer Н 110 (1846)
- L'Impériale Оп.26, Н 129 (1854)
- Le Temple universel Оп.28, Н 137 (1861)
- Вокальні твори**
- Літні ночі Оп.7, Н 81

Жорж Бізе

Жорж Бізе́ (фр. Alexandre-César-Léopold Bizet, при хрещені дано ім'я Жорж, 25 жовтня, 1838 — 3 червня, 1875) — французький композитор, диригент, і піаніст епохи романтизму. Народився в Парижі 25 жовтня 1838. Батько був перукарем і сам виготовляв перуки, що не заважало йому займатися також співом. Мати походила зі збіднілої буржуазної родини, добре грала на фортепіано, мріяла повернутися до забезпеченого і привілейованого стану. Вона зналася на музиці і заохочувала сина до музики. В цьому вбачають і прагнення матері до прищеплення сину шляхетності і до її прагнення через успішну майбутню кар'єру сина повернути собі втрачений соціальний статус. Мати вклала багато зусиль в виховання сина, з яким пов'язувала всі свої надії. Малий Жорж охоче опановував музичну грамоту і виділявся здібностями. Він досить легко склав іспити і в 10 років став студентом Паризької консерваторії з правом безоплатного навчання.

• Найважливіші твори

• **Опери та оперети**

- La prêtresse, оперета (1854)
- «Диво лікар» (Le docteur Miracle), опера буф (1857)
- «Дон Прокопію» (Don Procopio), опера буф (1859)
- «Шукачі перлин» (Les pêcheurs de perles), опера (1863)
- «Іван IV», велика опера (незакінчена)
- «Пертська красуня» (La jolie fille de Perth), опера (1867)
- «Нума», опера (1871)
- «Арлезіанка» (L'Arlésienne), 'музика до вистави' (1872)
- «Джаміле» (Djamileh), одноактна опера (1872)
- «Кармен», опера (1875)

• **Симфонічна музика**

- Симфонія № 1 C-dur (1855)
- Симфонія № 2 «Roma» (знищена автором)
- Сюїта «Арлезіанка» (з музики Бізе до вистави Арлезіанка, 1872)
- Сюїта з опери «Кармен»

• **Інше**

- хори з оркестром і а саррелла;
- п'єси для фортепіано,
- фортепіанні дуети;
- романси, пісні;

Жак Оффенбах

Жак Оффенбах (20 червня 1819, Кельн — 5 жовтня 1880, Париж) — французький композитор, один з засновників класичної оперети. Народився в місті Кельн. Родина мешкала на вулиці Руде Клош, старовинна забудова якої давно знищена. Родина мала єврейське походження. Батька звали Іберст. В якості прізвища він обрав назву містечка Оффенбах, де народився, і яку передав власним дітям. Батько співав в місцевій синагозі і був музикантом. Грі на музичних інструментах він навчав і власних синів. Як об Ебершт хлопчиком опановував скрипку. Незважаючи на скромну платню співака синагоги, батько купував музичні інструменти, серед його придбань була і віолончель. Маленькому тоді на зріст Якобу заборонили братися за великий інструмент. Але заборона батьків спрацювала як заохочення, хлопець зацікавився віолончеллю і потайки почав самостійно опановувати гру на ній. Таємниця не втрималась. Аби поліпшити матеріальні статки родини, батько створив тріо з власних синів і ті заробляли гроші музикою в дешевих кафе і їдальнях. Віолончель на роки стане улюбленим інструментом Оффенбаха.

Твори композитора

Створив музику до понад 100 оперет, найвідоміші з яких «Орфей у пеклі» (1858, 2-а ред. 1874), «Прекрасна Єлена» (1864), «Синя Борода», «Паризьке життя» (обидві 1866), «Перікола» (1868), «Розбійники» (1869).

Ці твори відзначаються сатиричною спрямованістю, дотепністю та гумором, мелодійністю, витонченістю інструментовки. Ліричне обдаровання Оффенбаха особливо виявилось в його останньому творі — опері «Казки Гофмана» (1880).

ІТАЛІ
Я

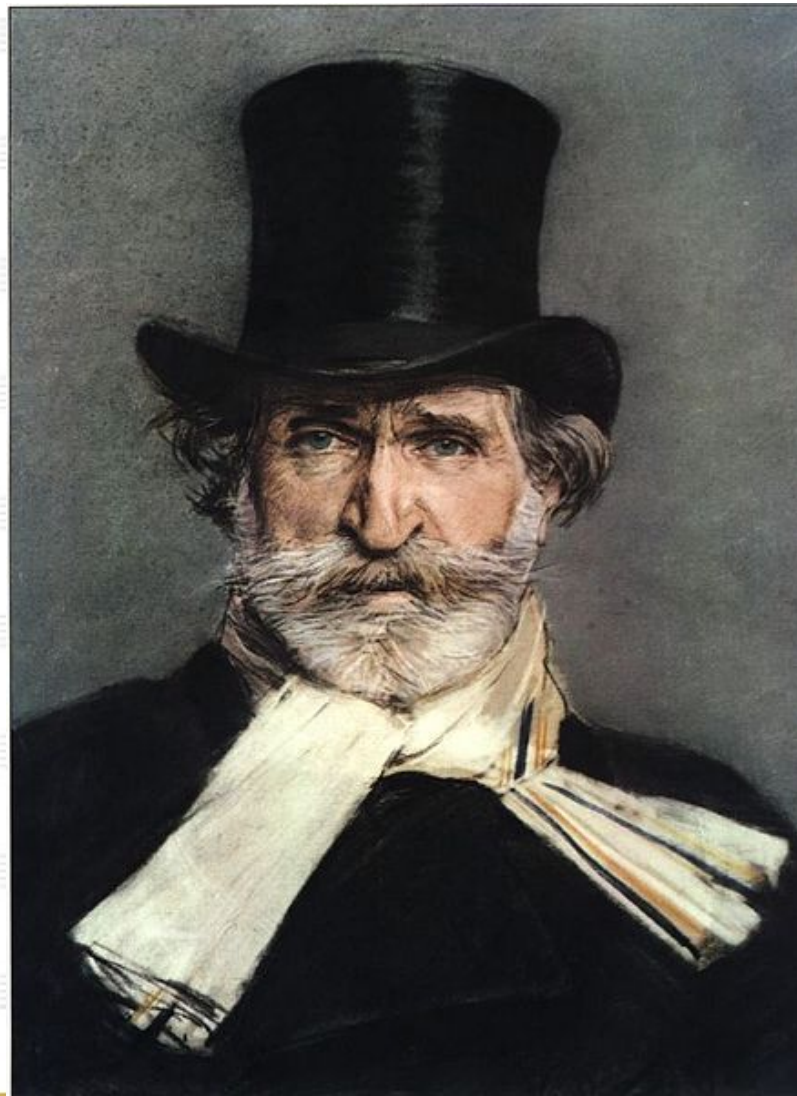
Джузеппе Верді

Джузе́ппе Фортуніно Франческо Верді (італ. Giuseppe Fortunino Francesco Verdi, *10 жовтня 1813, Ронколе — †27 січня 1901, Мілан) — італійський композитор, диригент. Творча спадщина композитора дуже велика: 28 опер, квартет та рекієм. Найвидатніші опери Верді — «Бал-маскарад», «Ріголетто», «Травіата», «Трубадур», «Аїда», «Отелло», «Фальстаф». Його опери вважаються одними з найвидатніших всіх часів і досі не сходять зі сцен оперних театрів усього світу. Джузеппе Фортуніно Франческо Верді народився 10 жовтня 1813 у Ронколе, селі в провінції Парма, яка входила у той час до складу Наполеонівської імперії. Його батько тримав винний льох і бакалійну торгівлю, мати — Луїджі Уттіні, була прялею.

Дитинство Джузеппе було важким. Сім'я жила бідно. У сільській церкві він допомагав відслужувати месу. Музичної грамоти та гри на органі навчався у П'єтро Байстроккі. Помітивши потяг сина до музики, батьки подарували Джузеппе спінет. Цей досить недосконалий інструмент композитор зберіг до кінця свого життя.

На музично обдарованого хлопчика звернув увагу Антоніо Барецці — багатий торговець з сусіднього міста Буссето. Він вірив, що Верді стане не шинкарем і не сільським органістом, а великим композитором. За порадою Барецці в 1823 десятирічного Джузеппе Верді, що одержав початкові знання від сільського священика, відправили в школу у Буссето. Так почалася нова, ще більш важка смуга життя — хлоп'ячі роки і роки юності. У недільні дні Джузеппе вирушав в Ле Ронколе, де грав на органі під час меси. У Верді з'явився і вчитель композиції — Фернандо Провіз, директор «Філармонічного товариства» Буссето. Провіз займався не тільки контрапунктом, він зародив у Верді зацікавлення до серйозної літератури. Джузеппе зацікавили Шекспір, Данте, Гете, Шиллер. Серед найулюбленіших його творів — роман «Заручини» італійського письменника Алессандро Мандзоні.

- **Опери**

- Оберто, граф ді Сан-Боніфачо — Ла Скала, Мілан, 1839
- Король на день — Ла Скала, Мілан, 1840
- Набукко — Ла Скала, Мілан, 1842
- Ломбардці — Ла Скала, Мілан, 1843
- Ернані — Ла Феніче, Венеція 1844
- I due Foscari — Театр Арджентіна Рим, 1844
- Жанна д'Арк — Ла Скала, Мілан, 1845
- Альзіра — Ла Феніче, Неаполь, 1845
- Аттіла — Ла Феніче, Венеція, 1846
- Макбет — Teatro della Pergola, Флоренція, 1847
- Розбійники — Her Majesty's Theatre, Лондон, 1847
- Єрусалим — Académie Royale de Musique, Париж, 1847 (редакція опери I Lombardi)
- Корсар — Teatro Grande, Trieste, 1848
- Битва під Леньяно — Театр Арджентіна, Рим, 1849
- Луїза Міллер — Teatro San Carlo, Неаполь, 1849
- Стіффеліо — Teatro Grande, Trieste, 1850
- Та ін.
- **Камерна, інструментальна і вокальна музика**
- Струнний квартет e-moll. Перше виконання 1 квітня 1873 р. у Неаполі.
- Шість романсів для голосу з фортепіано на слова Дж. Віттореллі, Т. Б'янкі, К. Анджоліні й Гете. Створено у 1838 р.
- «Вигнанець» («L'Esule»), балада для баса з фортепіано на слова Т.Солера. Створено у 1839 р.
- «Зваба» («La Seduzione»), балада для баса з фортепіано на слова Л. Балестра. Створено у 1839 р.
- «Ноктурн» («Notturmo»), для сопрано, тенора й баса із супроводом флейти obligate. Створено у 1839 р.
- Альбом — шість романсів для голосу з фортепіано на слова А. Маффеї, М. Маджоні й Ф. Романі. Створено у 1845 р.

«Жебрак» («Il Poveretto»), романс для голосу з фортепіано
Створено у 1847 р.

«Покинута» («L'Abbandonata»), для сопрано з фортепіано
Створено у 1849 р.

«Квіточка» («Fiorellin»), романс на слова Ф. Піаве. Створено у 1850 р.

«Молитва поета» («La preghiera del poeta»), на слова Н. Соле.
Створено у 1858 р.

«Сторнелъ» («Il Stornello»), для голосу з фортепіано. Створено у 1869 р. для альбому на користь Ф. М. Піаве

для хору

«Звучи, труба» («Suona la tromba») на слова гімну Г. Мамелі,
для чоловічого хору й оркестру. Твір 1848 р.

«Гімн націй» («Inno delle nazioni»), кантата для високого
голосу, хору й оркестру, на слова А. Бойто. Твір для Лондонської
всесвітньої виставки. Перше виконання 24 травня 1862 р.
духовна музика [ред.]

«Реквієм» («Messa da Requiem»), для чотирьох солістів, хору й
оркестру. Перше виконання 22 травня 1874 р. у Мілані, у церкві
San Marco.

«Pater Noster» (текст Данте), для пятиголосого хору. Перше
виконання 18 квітня 1880 р. у Мілані.

«Ave Maria» (текст Данте), для сопрано й струнного оркестру.
Перше виконання 18 квітня 1880 р. у Мілані.

«Чотири духовні п'єси» («Quattro pezzi sacri»):

1. «Ave Maria», для чотирьох голосів (близько 1889);

2. «Stabat Mater», для чотириголосого змішаного хору з
оркестром (близько 1897);

3. «Le laudi alla vergine Maria» (текст із «Раю» Данте), для
чотириголосого жіночого хору без супроводу (кінець 80-х
років);

4. «Te Deum», для подвійного чотириголосого хору й оркестру
(1895–1897). Перше виконання 7 квітня 1898 р. у Парижі.

Ніколло Паганіні

Ніколо Паганіні, також Нікколо Паганіні (італ. Niccolò Paganini; 27 жовтня 1782 — 27 травня 1840) — італійський скрипаль-віртуоз, композитор та гітарист.

Одна з найяскравіших особистостей музичної історії XVIII-XIX століть. Народився 27 жовтня 1782 року в Генуї. Одинадцятирічним хлопчиком Паганіні вперше виступив привселюдно в Генуї. В 1797, після короткого періоду занять у місті Парма з А.Роллою, зробив своє перше концертне турне по Ломбардії. Своєрідність манери гри, ні з чим не порівнянна легкість володіння інструментом незабаром принесли йому популярність у масштабах всієї Італії. З 1828 по 1834 він дав сотні концертів у найбільших містах Європи, заявивши про себе як про найдивнішого віртуоза цілої епохи. Паганіні грав у Німеччині, Франції, Австрії, Англії. В Німеччині він купив собі титул барона, яким в Німеччині торгували декілька десятиліть.

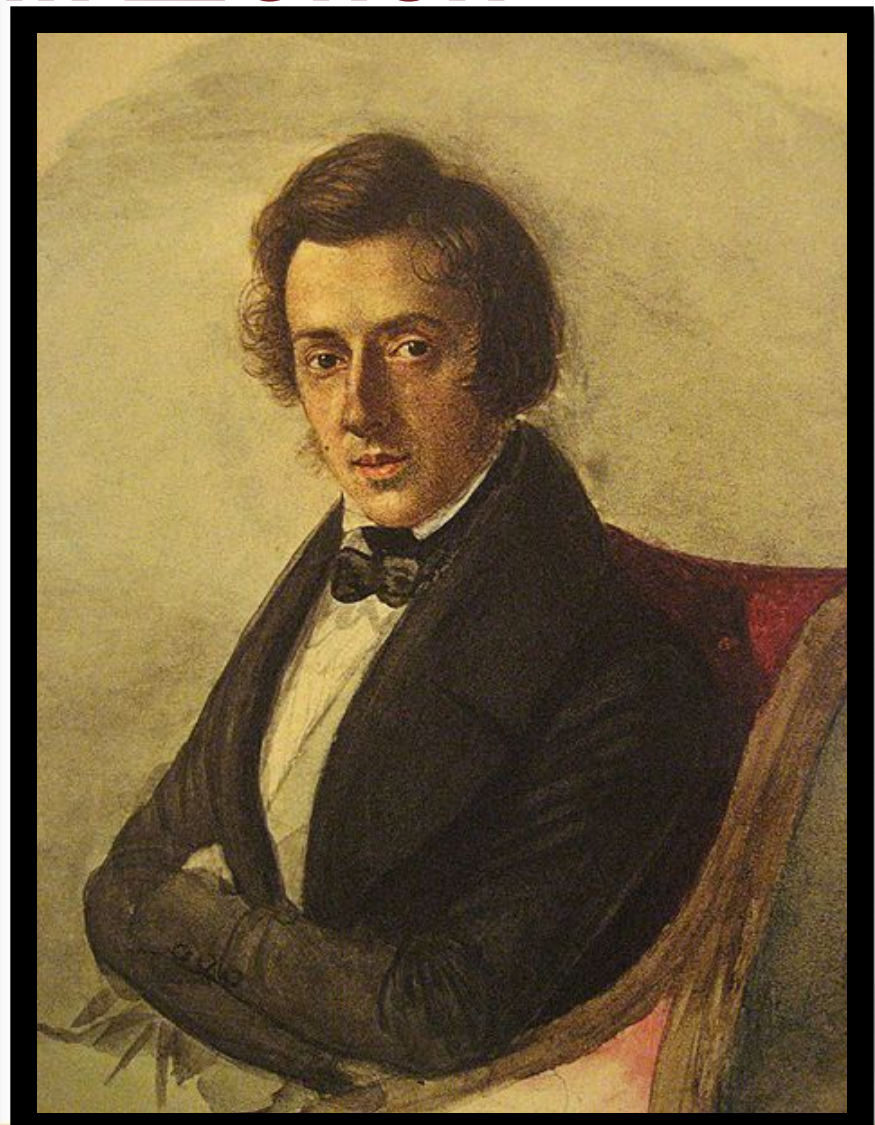

Польща

Фредерік Шопен

Фридерік Франсуа Шопен (пол. Fryderyk [Franciszek] Chopin, іноді Szopen; фр. Frédéric [François] Chopin;) (*1 березня 1810, с. Желязова Воля, Мазовецьке воєводство, Польща — †17 жовтня 1849, Париж, Франція) — найвидатніший польський композитор та піаніст. Фридерик Шопен народився в 1810, 1 березня, в с. Желязовій Волі, під Варшавою. Його батько Ніко́ла (Міколай) Шопен, французький емігрант, служив гувернером і шкільним вчителем; мати виховувалася в дворянській сім'ї. Вже дитиною Шопен проявив яскраві музичні здібності; у 7 років його почали учити гри на фортепіано, і в тому ж році був виданий складений ним маленький полонез соль мінор. Перші професійні уроки гри на фортепіано отримав від віолончеліста Войцеха Живного (нар. 1756 у Богемії), що тривали з 1816 до 1822. Незабаром Шопен став улюбленцем аристократичних салонів Варшави. Подальшим розвитком Шопена опікувався Вільгельм Бюрфель (нар. 1791 у Богемії). Цей відомий піаніст та професор Варшавської консерваторії давав Шопену цінні (хоча нерегулярні) уроки органної музики і, можливо, фортепіано. З 1823 по 1826 роки Шопен навчався у Варшавському ліцеї, де його батько був професором. Восени 1826 юний музикант почав вивчати музичну теорію, фігурний бас, і композицію з Йозефом Ельснером (нар. 1769 у Сілезії) у Варшавській консерваторії. У 1831 він виїхав з Польщі до Відня, перед тим як оселився у Парижі, де провів значну частину життя.

Михайло Глінка

Михайло Іванович Глінка (20 травня (1 червня) 1804 — 3 (15) лютого 1857, Берлін) — російський композитор, засновник російської композиторської школи. Народився у селі Новоспаське Смоленської губернії. Його прадід був польським шляхтичем з роду Глінків гербу Тржаска (пол. Trzaska) — Вікторин Владислав Глінка (пол. Wiktoryn Wladyslaw Glinka). Після втрати Польщею Смоленська в 1654 році В. В. Глінка прийняв російське підданство і перейшов у православ'я. Царська влада зберегла за ним володіння на Смоленщині та шляхетські привілеї, в тому числі і герб.

Дитинство композитора проходило в маєтку батька, відставного капітана Івана Миколайовича Глінки. У 1817 році батьки привозять Михайла до Санкт-Петербургу і поміщають у Шляхетний пансіон при Головному педагогічному інституті (у 1819 році перейменовано у Шляхетний пансіон при Санкт-Петербурзькому університеті), де його гувернером був поет, майбутній декабрист В. К. Кюхельбекер. У Петербурзі Глінка бере уроки у провідних музикантів, у тому числі в ірландського піаніста і композитора Джона Філда. У пансіоні Глінка знайомиться з О. С. Пушкіним, який приходив туди до свого молодшого брата Льва, що був однокласником Глінки.

У 1830 подорожував до Італії, познайомився з багатьма музикантами, у тому числі з Белліні і Доніцетті. У 1833—1834 жив у Берліні, де займався гармонією і контрапунктом із З. Деном. Після повернення в Росію, Глінка взявся до роботи над першою своєю оперою «Життя за царя» (прем'єра в Петербурзі, 27 листопада 1836). Був призначений капельмейстером Придворної співочої капели (на цій посаді залишався близько двох років. 1836 року відбулася прем'єра першої опери Глінки — «Життя за царя». Прем'єра другої опери, «Руслан і Людмила» за поемою Пушкіна, відбулася в 1842 не дуже вдало, хоча згодом саме ця опера була визнана найбільшим досягненням композитора.

Помер Глінка в Берліні 3 (15) лютого 1857.

- Опери
- «Іван Сусанін» (1836)
- «Руслан і Людмила» (1837—1842)
- Симфонічні твори
- Симфонія на дві російські теми (1834, закінчена і оркестрована Віссаріоном Шебалінім)
- Музика до трагедії М. В. Кукольника «Князь Холмський» (1842)
- Іспанська увертюра № 1 «Блискуче капричіо на тему Арагонської хоти» (1845)
- «Камаринська», фантазія на дві російські теми (1848)
- Іспанська увертюра № 2 «Спогади про літньої ночі в Мадриді» (1851)
- «Вальс-фантазія» (1839, 1856)
- Камерно-інструментальні твори
- Соната для альту і фортепіано (незакінчена; 1828, дороблена Вадимом Борисовським в 1932)
- Блискучий дивертисмент на теми з опери Белліні «сомнамбула» для фортепіанного квінтету і контрабаса
- Великий секстет Es-dur для фортепіано та струнного квінтету (1832)
- «Патетичне тріо» d-moll для кларнета, фагота і фортепіано (1832)

- Романси і пісні «Венеціанська ніч» (1832)
- «Я здесь, Инезилья» (1834)
- «Ночной смотр» (1836)
- «Сомнение» (1838)
- «Ночной зефир» (1838)
- «В крови горит огонь желанья» (1839)
- свадебная песня «Дивный терем стоит» (1839)
- «Попутная песня» (1840) «Признание» (1840)
- «Слышу ли голос твой» (1848)
- «Заздравный кубок» (1848)
- «Песнь Маргариты» из трагедии Гете «Фауст» (1848)
- «Мери» (1849)
- «Адель» (1849)
- «Финский залив» (1850)
- «Молитва» («В минуту жизни трудную») (1855)
- «Не говори, что сердцу больно» (1856)

Петро Чайковський

Михайло Чайковський або Садик-паша пол. Michał Czajkowski (29 вересня 1804 Гальчин (Бердичівський район) — 4 січня 1886 Бірки (Козелецький район)), польський та український політичний діяч, письменник. Брав участь у польському повстанні 1830 — 31, згодом в еміграції — Париж і Константинополь, там 1850 перейшов на турецьку службу та прийняв іслам (Садик Паша). Нащадок гетьмана Івана Брюховецького. Народився недалеко від «святої» Кодні, про що сам зазначає у своїх спогадах.

Під час Кримської війни організував козацькі сотні на турецькому боці. 1873 повернувся в Україну і прийняв православ'я. Чайковський — автор популярних повістей з історії Козаччини, перекладених різними мовами: «Powieści Kozackie» (1837), «Wernyhora» (1838), «Kirdzak» (1839), «Koszowata» (1841), «Owruczanin» (1841) та ін. Народився Міхал (Михайло) Чайковський 29 вересня 1804 року в селі Галчинець Київської губернії (тепер Житомирської області) в давній українській (сполонізованій) родині. Батько — Станіслав Чайковський, шляхтич з Волині. Мати — правнучка гетьмана Івана Брюховецького, двоє дідів воювали під запорозькими знаменами (один загинув під час оборони Січі 1775 року).

Батько М. Чайковського помер рано. Опіку над хлопцем взяв дядько, Михайло Глембоцький. У 1812-му Глембоцький воював на боці Наполеона, був легко поранений у Бородінській битві, а в бою на Березині урятував Бонапарта від полону, давши йому свого коня. Згодом у власному маєтку тримав озброєний загін — 200 осіб у козацьких одностроях — і друкував газету накладом 20 примірників. Вчився у Бердичеві, в ліцеї Джона Воллсея. У 1825 році — їде до Варшави. Там знайомиться з Адамом Чарторийським, поетом з Кременця Юліушем Словацьким, Адамом Міцкевичем, Великим князем Костянтином Павловичем — намісником Польщі. У 1826 році Костянтин Павлович познайомив Михайла зі своїм братом Миколою І. Імператор запропонував Чайковському посаду при дворі та чин камер-юнкера, але той відмовився.

- Літературні твори та праці
- Головні з них:
- {«Powieści kozackie»} (1837)
- пол. Kozaczyzna W Turcyi
- пол. „Wernyhora“
- пол. „Kirdzali“ (1839)
- пол. „Ukrainki“
- пол. „Stefan Czarniecki“ (1840)
- пол. „Hetman Ukrainy“ (1841)
- пол. „Dziwne życia Polaków i Polek“
- пол. „Bolgaria“
- пол. „Bosnia“
- пол. „Nemolaka“
- У 1862–1873 рр. його твори було видано у 12 томах. З останніх творів велику вагу має «Воспоминания», що представляють автобіографічний та історичний інтерес (друкувались у журналі «Русская Старина» з листопада 1895 року).

Дякуємо вам за увагу

Сподіваємось вам сподобалось!!!